

HP УВАГА!

Триває літературно-мистецький конкурс

«Моя мала батьківщина»

По обидва боки залізниці зі сходу на захід простяглося невеличке, але чепурненьке село з дивною і неповторною назвою — Остки. Взимку воно дримає у теплій сніговій ковдрі, навесні бринить струмочками, влітку пахне квітами і скошеними травами, а восени стиглими плодами. Це село — колиска мого дитинства. Його історія та назва не залишили мене байдужою, і сьогодні я хочу, щоб усі разом зі мною поринули і перегорнули сторінки історії.

Історія села Остки (скорочено)

У дев'ятнадцятому столітті Від Ковеля аж у столицю Кризь сніг і дощ, і буревії Тут будували залізницю. Остки — цю станцію назвали, Чому її так нарекли? Бо, мабуть, там, де будували, Землі осотом поросли. А друга версія говорить — Колись тут Остко проживав, Віде тут найпершим оселився, На станції і працював. А, може Ост — це просто схід. В народі хтось добавив — ки. І вже нам розуміти слід, Що східна точка — це Остки. А нашого села основа — Це невеличкі хуторки: Черчиха, Кам'янка, Діброва, Ровища і Ковальчуки. На хуторах жили родини: Кравців, Стеблевських,

вибирали І довго льон босоніж м'яли. А потім рік тридцять дев'ятий — І панську Польщу поділили. Десь повтікали всі магнати. Радянську владу встановили. Стали державні підприємства: Відкрили пошту і медпункт, Бібліотеку, магазини І школу семирічну тут. Війна зірвала розбудову, Великі жертви принесла. Розбиті станція і млин, Що були гордістю села. В тяжкі роки післявоєнні Остки на ноги піднімались. І до років шістдесятих Розквітли і відбудувались. Було збудовано лієництво Відкрили знов сільпо, пекарню. Зростало перли виробити

Середюків.

Вони, як всі: орали землю,
Ростили хліб, ростили льон,
Копали глину для цегельні,
Трудитись — був для всіх
закон.

Завод цегельний із
двадцятих

Уже в дві зміни працював.
Робітників все більше нових
У свої лави він наймав.
Вже п'ять заводів працювало
В три зміни, цеглу
виробляли.

Господарем був хитрий пан —
Єврей із Сарнів Дедельман.
Йому належали заводи,
Йому належав новий млин,
І у Рокитному на той час
Він мав свій власний
магазин.

Приватники-капіталісти
Тут на Поліссі панували,
Вузькоколійку аж у Смолін
Від Осток вони збудували.
А згодом школу збудували,
Було там двоє вчителів.

Вони лиш польською
навчали

Дітей з села і хуторів.
А там, де нинішня лікарня,
Колись був польський
постерунок,

Там поліцейські працювали,
«Неслухів» розуму навчали.
Жили без радіо, без світла —
Навкруг села по хуторах
Лише лучиною світили
На припічку по вечорах.
При цьому світлі пряли й
ткали,

Плели при цьому постолі,
З коноплів плоскінь

Із спогадів у шістдесяті
Воно було немов містечко,
Усього вдосталь — і селяни
Наче в затишному гніздечку.
Та йшли роки — усе
мінялось,

Перебудова скрізь пройшла.
Звичайно, що не обминула
Вона і нашого села.

Зараз я хочу розповісти
Про те село, яке тепер:
Масиви навкруги лісисті,
Зелень садів, блакить озер.
На першій плані — наша
школа,

Ще з тих часів та чепурна,
Вона найкраща, найрідніша
Вона —

Освітній центр села.
Там орють ниву педагогічну
Двадцять сім творчих
вчителів

Невтомно «сіють добре й
вічне»

У душах наших дітлахів.
Є в Остках держлісгосп
потужний,

До нього входить шість
лісництв.

Там колектив працює
дружний —
Більше трьохсот робочих
місць.

Є пошта, дитсадок, лікарня
Досі працює невеличка.
І та, що дала селу початок —
Станція Остки залізнична.
Така історія проста є,
Села моїх батьків, дідів.

Хто прочитає — хай згадає
Простих невтомних трударів.

Віра ГРЕБЕНЕВИЧ,
с. Остки.